

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

helt utilstrækkelige økonomiske støtte til unge under uddannelse.

Kommunisterne fremsatte derimod i oktober 1977 et forslag til lov om Statens Uddannelsesstøtte. Undervisningsministeren var ikke uenig med kommunisterne i, at der måtte en ændring til. Forslaget syntes dog ikke godt nok, men det centrale uddannelsesråd var blevet sat på opgaven, og den 25. maj i år, hvor DKPs forslag blev endeligt afvist, bekræftede undervisningsministeren, at regeringen på baggrund af materiale fra det centrale uddannelsesråd ville udarbejde et forslag, der ville blive fremsat i samlingen i oktober, hvorefter de fleste vel regnede med, at der nu endelig ville ske forbedringer i hvert fald fra august 1979.

Det kom til at gå anderledes. Socialdemokratiet dannede regering med venstre. I 1975 var det en ren venstre-regering, der sammen med de øvrige borgerlige partier indførte de forhadte banklån, fjernede de 16-17-årige fra Statens Uddannelsesstøtte og halverede stipendierne til de øvrige uddannelsessøgende. Ligeledes var det venstres mandater, der senere var med til at sikre, at EFG-eleverne fik frataget deres løngodtgørelse.

SV-regeringen betyder, at man koldt og kynisk har forrådt de uddannelsessøgende. Derfor har kommunisterne stillet forslag om, at man straks stiller et beløb til rådighed for en forbedret uddannelsesstøtte. Helst så vi naturligvis en direkte uddannelsesløn til at leve af, men som en overgang i hvert fald stipendier kombineret med statslån, der ikke forrentes i studietiden.

Mange uddannelsessøgende tvinges ind i en ond cirkel, der både er til skade for dem selv, og som også giver egentlige samfundsmæssige problemer i form af tabere, der har måttet opgive undervejs. Der meldes om, at flere og flere søger orlov fra studierne for at tjene penge ved erhvervsarbejde. Dette bliver så meget mere grotesk, når det sammenholdes med arbejdsløshedssituationen i dag, idet det er en kendsgerning, at de uddannelsessøgendes erhvervsarbejde efterhånden har antaget en størrelse, der svarer til adskillige tusinde fuldtidsarbejdspladser.

Ved at stemme ja til kommunisternes forslag om en fremskyndelse af en virkelig forbedret uddannelsesstøtte vil man samtidig kunne frigøre arbejdspladser til de mange, der i dag er indrulleret i de arbejdsløses hær.

Der er mange grunde, der taler for, at regeringen burde finde ud af, at bemærkningerne om, at støtten til de unge under uddannelse vil blive forbedret gradvis fra 1980, som der lakonisk står i statsministerens 20 punkts erklæring, ændres til, at det sker allerede fra 1979 og det med et beløb, der virkelig vil være en støtte. Det er ønsker, der deles af Danske Studerendes Fællesråd, De uddannelsessøgendes Samarbejdsudvalg og Gymnasieskolernes Lærerforening, og naturligvis af de unges forældre, der ikke ønsker at pantsætte deres børn til landets banker.

Jeg vil hermed anbefale, at man stemmer ja til kommunisternes ændringsforslag.

Steenholdt (Grøn.):

Jeg har udtalt ganske klart under åbningsdebatten, at Grønlands landsråd er klar over, at en sanering af den danske økonomi let kan betyde meget mærkbare besparelser på de kommende finansbudgetter. Vores politiske gruppe, atassut, har udtalt sin vilje til at være solidarisk med resten af riget i disse økonomiske bestræbelser. Vi var allerede i starten klar over, at der kunne blive tale om en nedskæring af Grønlandsbudgettet. Jeg har gjort opmærksom på, at nedskæringerne i Grønlandsbevillingerne bør søges begrænset så meget, som det er muligt.

Jeg vil endnu en gang understrege, at vort samfund stadig er under udvikling og dermed meget følsomt over for nedskæringerne, og at statens tilskud vil have stor betydning for det kommende hjemmestyres start.

Jeg har ikke mange bemærkninger i øvrigt, men vil nævne to områder, som jeg er utilfreds med, nemlig de sociale refusionsprocenter og anlægsbevillingerne. I forbindelse med statens bloktilskud ser det ud til, at når man regulerer priser og lønninger osv., sker det med en tilfældig procent, der ikke er i overensstemmelse med de faktiske lønomkostninger i Grønland. Det vil sige, at man udhuler tilskuddet til socialvæsenet, hvilket viser sig i form af faldende statsrefusionsprocent. Det er meget uheldigt, og reguleringen bør derfor rettes, således at den er i overensstemmelse med de faktiske forhold. Jeg vil gerne spørge Grønlandsministeren, om han kan gøre noget for at løse dette problem.

Hvad anlægsbevillingerne angår, er tendensen den samme som andre steder i riget.